

Feblesa i plenitud.
Psicopedagogia de l'harmonia dels contraris

M. Carme Agusti i Barri
(extret)*

10.2. *LA POBRESA I EL PROTAGONISME PERSONAL*

El tema de fons de la pobresa personal es el protagonisme. Si en una obra de teatre tot l'argument i l'escenografia giren a l'entorn del protagonista, així també la nostra vida gira al voltant de qui la dirigeix: l'ego o l'amor diví.

182

Sortosament per als que cerquem amb sinceritat el camí de l'expansió de la consciència, a mesura que es va desenvolupant l'argument i es van representant les diferents escenes, el protagonista-ego va canviant gracies a la llum interior que va rebent de l'Esperit.

En les primeres escenes i a causa de la pobresa carencial de l'infant, els pares tenen el protagonisme principal. A mesura que el nen pren consciència de si mateix, se sent més protagonista dels seus actes i fins i tot arriba a creure que es el centre del món. L'aparició dels altres a l'escena complica les coses perquè ningú es resigna a interpretar un paper secundari. Així comencen les lluites i les rivalitats. Cal ser el més fort per poder ostentar el poder i dominar.

L'astúcia es un arma poderosíssima per excel·lir en força real o aparent. Mentre les coses surten com s'espera l'ego es l'amo,

* Lleida: Pagès editors, 2000.

però molt sovint sorgeixen imprevistos -per exemple, una malaltia irreversible, la mort d'un familiar, la pèrdua d'un treball, etc.-que capgiren el camí dels èxits o de la popularitat. Aleshores hom queda sol i marginat. Davant la pèrdua del protagonisme, la primera reacció de l'ego es la rebel·lia i el maleir la mala sort; dóna la culpa a tot i a tothom. Després d'una lluita aferrissada que gairebé mai no s'acaba, l'ego s'adona que hi ha situacions en la vida que sobrepassen les seves expectatives de grandesa. És l'inici de l'experiència de finitud. Enfront d'aquesta realitat, a la persona només li queden dues alternatives: desesperar-se o tractar d'endinsar-se en la seva interioritat.

El món de la interioritat està ple de meravelloses sorpreses que es van revelant a mesura que el protagonisme de l'ego es va debilitant. Quan arriba l'enderrocament de l'ego, fem la troballa que mai hem donat res que abans no ens hagués estat donat primer a nosaltres. Mai he permès que els altres em fessin pobre, si abans no hagués rebut la fora de donar-me.

Tanmateix, l'Esperit no dóna per acabada la tasca. Permet que abans de manifestar-se la llum de la pobresa del ser, la persona entri en un estat de confusió o tristesa tal que té la sensació d'haver perdut l'horitzó. Tot allò que havia estat fins aleshores el seu aixopluc, allò que li donava fora per a lluitar -acabar uns estudis, tenir un treball, formar una família, l'educació dels fills, la salut, els diners, tenir una vida confortable, etc.-resulta que no li serveix. Ell/ella cerca una altra cosa a la qual no sap posar nom. D'alguna manera, cerca a les palpentes Déu. És la pau interior.

Aquesta constitueix una etapa de gran purificació i desconsol perquè hom no sap ni pot verbalitzar allò que li passa. Malgrat la foscor en que es troba, en algun moment fugisser intueix que hi ha alguna cosa que l'invita a ser més que mai ell/ella mateix/a. Són moments del gran aprenentatge del no-ser o de l'imptència total. Tot el d'abans no li serveix i el nou horitzó cap on camina, en ser desconegut, fa por; tot repte de novetat crea angoixa. Si la persona renuncia a córrer el risc del repte queda ancorada en l'etapa de l'acció, que pot ser molt positiva i gratificant, però

també renuncia a la profunditat del ser. Si dóna el pas cap al “no ho entenc, però me’n fio d’aquesta crida a la qual no sé posar nom, on hi reconec la presència de Déu absent” inicia el camí d’alliberament total.

Val a dir que no és possible predir el temps de l’etapa descrita, si bé es cert que durant el període de temps que ocupa s’aprèn que no som nosaltres els protagonistes de les experiències de la profunditat.

Arriba un moment en que es fa present en el nostre interior una llum, que ens toca de tal manera, que a partir d’aquell instant ja no som els que érem abans: és el moment en el qual Déu ens invita a entregar-nos a Ell. Entrem en l’etapa en que Déu té el protagonisme de la nostra vida. Hi tenim confiança i anem aprenent a abandonar-nos a les seves mans. Desapareixem en Ell. Som u en Ell.

El fet més sorprenent és que arribats al no-ser i haver estat invitats a entregar-nos a Déu, fent la gran troballa consistent en que la pobresa de ser criatura –és a dir, no Déu, sinó una imatge seva ens fa sentir que per primer cop som mes nosaltres que mai. Experimentem un tipus de llibertat i pau interior que mai haguéssim pogut somniar. Per la pròpia petitesa, hom ha trobat el repòs en l’Infinit.

Que lluny queda el voler quedar bé, el tenir prestigi o poder! En el silenci del cor hi niua tota la humanitat. La compassió i la tendresa es l’única riquesa de que es disposa perquè ell/ella ha estat el seu objecte per part de l’Amor Diví. Resulta molt difícil expressar amb paraules aquesta experiència; es mes adient expressar-la poèticament, mitjançant l’art.

El silenci sol ser el millor company de camí; els altres intueixen alguna cosa que els atreu i conhorta encara que la persona pobra de ser no pronuncia cap paraula.

“Feliços els pobres en l’esperit; d’ells es el Regne del Cel!” (Mt 5,3). Els pobres de ser són aquells que, lluny de les falses aparences de riquesa de l’ego, confien plenament en Déu. No és pas estrany que ja, aquí, trobin la recompensa del cel i la pau interior.

(pàgs. 182-184)